

Zachraň

NÁS

MONA KASTEN

ROMÁN

ZACHRAŇ
NÁS

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1984-6 (pdf)

M O N A K A S T E N

Zachraň
NÁS

M A X T O N H A L L

Pro Annu

*Nepřišla dnes naše chvíle?
Je čas se rozhodnout.*

GERSEY, A DAY TO BE CERTAIN

1

GRAHAM

Můj dědeček se mě dřív často ptával: Když jednoho dne ztratíš úplně všechno – co uděláš? Nikdy jsem se nad odpovědí na jeho otázku doopravdy nezamyslel, jen jsem vždycky plácl první věc, která mě napadla.

Když mi bylo šest a bratr mi schválně zničil bagr, má odpověď by asi zněla: *Tak opravím ten bagr.*

A v deseti letech, poté, co jsme se přestěhovali z Manchesteru na předměstí Londýna, bych vzdorovitě pronesl: *Tak si holt najdu nový kámoše.*

A když mi zemřela máma a musel jsem být tátovi a bráchovi oporou: *To zvládnem.*

Už tenkrát jsem zkrátka nic nevzdával.

Ale teď, skoro ve čtyřiaadvaceti, v téhle kanceláři, kde se na jednu cítím jako zločinec, mě žádná odpověď nenapadá. Celá situace mi v této chvíli připadá bezvýchoďná, budoucnost nejistá. Nevím kudy kam.

Vytáhnu skřípající zásuvku masivního stolu z třešňového dřeva a prohrabuju se tužkami a poznámkovými bloky, které jsem tam uklidil minulý rok. Jsem zpomalený, paže mám jako z olova. Přitom si musím pospíšet. Mám budovu opustit před koncem pauzy na oběd.

Jste s okamžitou platností vyloučen. Zapovídá se vám jakýkoliv kontakt se studenty Maxton Hall. Pokud zákaz porušíte, bude proti vám vzneseno obvinění.

Tužky mi vyklouznou z ruky a s řinčením se kutálí po podlaze. Zatracená práce.

Skloním se, sesbírám je a nedbale hodím k ostatním věcem do krabice. V ní se kupí divoká změť papírů s poznámkami, učebnice, starý glóbus po dědečkovi a vytištěné materiály k zítřejší výuce, které bych teď měl vlastně vyhodit do koše, ale nemám na to sílu.

Rozhlížím se po kanceláři. Police jsou prázdné, jenom pár útržků papíru na psacím stole a opotřebovaná podložka svědčí o tom, že jsem tu ještě před pár hodinami opravoval písemky.

Můžeš si za to sám, zaslechnu v duchu posměvačný hlásek.

Přeježu si bolavé spánky a naposledy zkontroluju všechny zásuvky a přihrádky stolu. Neměl bych svůj odchod protahovat déle, než je nutné, ale opustit tuhle místnost mě stojí víc sil, než jsem předpokládal. Už před několika týdny jsem se rozhodl přijmout místo na jiné škole, abych mohl být s Lýdií. Ale je obrovský rozdíl, jestli si člověk při odchodu sám určuje podmínky, nebo ho ven vyprovází sekuriťáci.

Ztěžka polknu a sundám kabát z dřevěného věšáku. Mechanicky se obléknu, potom popadnu krabici a zamířím ke dveřím. Bez ohlednutí opustím kancelář.

Hlavou mi víří otázky: *Už to Lýdie ví? Jak se má? Kdy ji zase uvidím? Co budu dělat? Zaměstnají mě ještě v nějaké škole? Co když ne?*

Ale s tím si teď v žádném případě nesmím lámat hlavu. Potlačuju v sobě narůstající paniku a mířím chodbou k sekretariátu odevzdat klíče. Kolem mě procházejí studenti, spousta z nich mě přátelsky zdraví. Ucítím palčivé bodnutí. Ohromně mě bavilo tady učit.

Zabočím chodbou ke kanceláři a najednou mám pocit, že na mě někdo vychrstnul vědro studené vody. Zastavím se tak náhle,

že do mě někdo zezadu vrazí a zamumlá omluvu. Ale já to nevnímám – upřeně hledím na vysokého, zrzavého mladíka, kterému vděčím za celou tuhle situaci.

Když mě James Beaufort spatří, nehne brvou. Naopak, vypadá naprosto nezúčastněně – jako by mi právě nezničil celý život.

Věděl jsem, čeho je schopný. A bylo mi jasné, že je nebezpečné si ho poštvat proti sobě. ‚Od něj a jeho kumpánů se dá čekat všechno,‘ varoval mě Lexington při nástupu do školy. ‚Dejte si na ně pozor.‘ Nevěnoval jsem jeho slovům pozornost, protože jsem tenkrát už nahlédl za kulisy. Lýdie mi vyprávěla, jak jejího bratra zatěžuje rodinné dědictví a že se vůči své sestře-dvojčeti uzavřel.

Když si to zpětně vybavím, byla hloupost, že jsem nebyl opatrnější. Měl jsem vědět, že by James pro Lýdii udělal cokoliv. Možná je v jeho očích má zničená kariéra jenom nedůležitá prkotina.

Vedle Jamese stojí Cyril Vega, kterého jsem naštěstí nikdy nemusel učit. Nevím, jestli by se mi podařilo zachovat profesionální korektnost. Pokaždé, když ho vidím, mám před očima jeho a Lýdii. Jak společně vyšli ze školy a nasedli do Rolls-Royce. Jak se smáli. Jak ji vzal do náruče a utěšoval po smrti maminky, což já jsem udělat nemohl.

Pak pevně zatnu zuby a zase vykročím, pod paží svírám krabici. Čím víc se k nim blížím, tím silněji tisknu v kapse svazek klíčů. Přestali mluvit a upírají na mě zrak jako dvě necitelné, neproniknutelné masky.

Zastavím se před dveřmi sekretariátu a obrátím se k Jamesovi: „Tak co, už jsi spokojený?“

Nereaguje, a ve mně vzkypí hněv.

„Co jste si vy dva mysleli?“ zaútočím a vyzývavě na ně pohlédnu. Zase neodpoví. „Uvědomujete si vůbec, že svými dětinskými žertíky ničíte druhým život?“

James pohlédne na Cyrila a lehce mu zrůžoví tváře – přesně jako jeho sestře, když je našťvaná. Jsou si tak zatraceně podobní, přítom podle mého nemohou být rozdílnější.

„To vy jste si to měl rozmyslet dřív,“ ucedí Cyril.

Oči mu jiskří hněvem ještě víc než Jamesovi a mě napadne, že můj vyhadzov ze školy možná naplánovali společně.

Z Cyrilova pohledu vyzařuje neochvějné vědomí převahy. Může si se mnou dělat, co chce, ačkoliv jsem starší. Zvítězil a uvědomuje si to. V jeho výrazu a pyšném držení těla je vepsán triumf.

Prudce a rezignovaně se zasměju.

„Překvapuje mě, že se ještě dokážete smát,“ pokračuje. „Je po všem. Prasklo to – uvědomujete si to vůbec?“

Obemknu svazek klíčů tak pevně, až se mi kovové zoubky zaryjí do kůže. Opravdu si tenhle bohatej spratek myslí, že jsem to nevěděl? Že nebude nikoho zajímat, kdy a kde jsme se s Lýdií seznámili? Že nám nikdo nebude věřit tvrzení, že jsme se znali a milovali dřív, než jsem nastoupil na Maxton Hall? A že jsme náš vztah ukončili, jakmile jsme zjistili, že ji budu učit? Já to samozřejmě vím. Ale odteď už budu napořád ten hnusnej prasák, co měl jako začínající učitel poměr se studentkou.

Při tom pomyšlení se mi dělá špatně.

Aniž bych ty dva uznal za hodné dalšího pohledu, vejdu do kanceláře. Vydám z kapsy klíč, mrsknu jím na přepážku a otočím se na podpatku. Když znovu procházím kolem mladíků, koutkem oka zahlédnu, jak Cyril vtiskne Jamesovi do ruky mobil. „Díky za to, chlape,“ zaslechnu ho, potom se otočím a spěchám co nejrychleji k východu. Jenom okrajově vnímám, že James něco zakřičí.

Bolí mě každý krok, každý nádech je pro mě nadlidský úkol. Hučení v uších téměř přehlušuje okolní zvuky. Smích studentů, ozvěna jejich šlépějí, zaskřípění dvoukřídлых dveří, kterými vyjdu z Maxton Hall a vykročím do prázdna.

RUBY

Cítím se jako zdrogovaná. Když mi řidička autobusu řekne, že jsme na konečné, chvilku nechápu, co tím myslí – až mi dojde, že musím vystoupit, jestli nechci jet celou trasu zpátky do Pemwicku. Poslední tři čtvrtě hodiny jsem vůbec nevnímala, byla jsem naprosto zabraná do svých myšlenek.

Mám ztěžklé údy, které zároveň mravenčí, když sestupuju po schůdcích. Oběma rukama sevřu popruhy batohu jako záchranná lana. Bohužel mi to nepomáhá. Jako by mě pohltilo tornádo, ze kterého není úniku, a já už drahnou dobu nedokázala rozeznat, kde je nahoře a kde dole.

To všechno musí být jen špatný sen. Nemůžou mě vyhodit ze školy. Moje máma přece nemůže věřit tomu, že bych měla románek s učitelem. Můj sen o Oxfordu se přece nemůže jen tak rozplynout.

Mám pocit, že se zblázním. Dýchám stále rychleji a prsty mi tuhnou v křeči. Cítím, jak mi po zádech stéká pot, současně mi po celém těle naskočila husí kůže. Je mi na omdlení. Zavřu oči a pokouším se zase dostat dech pod kontrolu.

Když je otevřu, už nemám pocit, že se pozvracím. Poprvé od chvíle, co jsem vystoupila z autobusu, vnímám okolí. Přejela jsem o tři stanice a jsem na druhém konci Gormsey. Za běžné situace bych na sebe byla hrozně naštvaná. Ale místo toho cítím skoro ulehčení, protože se stejně v žádném případě nemůžu vrátit domů. Ne po tom, jak se na mě máma dívá.

Jenom s jedním člověkem bych v této chvíli chtěla mluvit. Kterému naprosto důvěřuju a je mu jasný, že bych něco takového nikdy neudělala.

Ember.

Zamířím k místní střední škole. Vyučování musí za chvilku skončit, protože mě už míjejí nějakí mladší žáci. Skupinka

mladíků se navzájem strká do křoví u cesty. Když mě zahlédnou, na chvíli se zarazí a potom projdou se sklopenými hlavami kolem, jako by měli strach, že bych jim mohla vynadat.

Čím blíže přicházím ke Gormsey Highschool, tím se cítím důstojněji. Před dvěma a půl lety jsem do téhle školy sama chodila. Sice se mi po těch dobách nestýská, ale být zase tady mi připadá jako výlet do minulosti. Jenom se tenkrát po mně nikdo neotáčel a nezíral na mě, protože jsem na sobě neměla uniformu soukromé školy.

Vyjdou poslední schody ke vchodu. Stěny budovy, kdysi pravděpodobně čistě bílé, jsou zažloutlé, na rámech oken v šupinkách oprýskává lak. Je očividné, že škola v posledních letech nedostala žádnou dotaci.

Prodírám se mezi studenty proudícími proti mně a pokouším se mezi nimi rozeznat nějaký známý obličej. Zanedlouho zahlédnu dívku s copy spletenými kolem hlavy, která vychází ze školy společně s nějakým mladíkem.

„Maisie!“ volám na ni.

Maisie se zastaví a rozhlíží se. Když mě spatří, tázavě nadzvedne obočí. Naznačí gestem spolužákovi, aby chvíli počkal, a pak se prodírá ke mně. „Ruby,“ pozdraví mě. „Nazdar. Co se děje?“

„Nevíš, kde je Ember?“ zeptám se. Mám normální hlas a přemýšlím, jak je to možné, když je mé nitro jako po výbuchu.

„Myslela jsem, že je Ember nemocná,“ odpoví Maisie a vraští čelo. „Nebyla dnes ve škole.“

„Cože?“

To není možné. Odcházely jsme s Ember ráno ve stejnou dobu. Jestli není ve škole – kam teda sakra šla?

„Psala mi, že ji bolí v krku a leží v posteli.“ Maisie pokrčí rameny a vrhne pohled dozadu na kamaráda. „Asi je prostě doma a minuly jste se. Hele, já teď něco mám. Nebude ti vadit, když...?“

Rychle přitakám. „Jasně. Díky.“

Ještě jednou na mě kývne, potom sejde schody a zavěsí se do svého průvodce. Dívám se za nimi, zatímco mi hlavou víří myšlenky. Jestli dnes ráno Ember bolelo v krku, musela bych to vědět. Nevypadala nemocně a ani se nechovala nijak zvláště. U snídaně bylo všechno jako vždycky.

Vydoluju z tašky mobil. Na displeji jsou tři zmeškaná volání od Jamese. S hořícími tvářemi rozkliknu zprávu.

To já jsem to fotil, zazní mi v duchu jeho slova, ale pokouším se nevnímat tlak na hrudi. Otevřu složku ‚Oblíbené‘ a kliknu na Emberino jméno. Vyzvání to, takže nemá vypnutý mobil. Ale ani po desátém zazvonění to nezvedne. Zavěším a začnu psát zprávu.

Ozvi se, prosím, musím s tebou nutně mluvit.

Odešlu ji a zastrčím telefon zpátky do kapsy baloňáku, potom sejdu po schodech a naposledy se ohlédnu. Připadám si tu naprosto nepatřičně. Není pochyb, že už tu nemám co dělat. Ale to samé platí i o Maxton Hall.

Už nepatřím vůbec nikam, bleskne mi hlavou.

S touto myšlenkou opustím školní budovu. Automaticky zabočím doleva a zamířím k naší čtvrti, i když je domov tím posledním místem, kde bych teď chtěla být. Nesnesla bych, kdyby se na mě maminka ještě jednou podívala tak zklamaně jako v Lexingtonově kanceláři.

Pořád dokola si v hlavě promítám poslední události. Stále znovu slyším rektorův hlas. Jak mi několika slovy zničil celou budoucnost, všechno, co jsem léta budovala.

Zatímco procházím kolem řady kavárniček a malých obchůdků, zalétají ke mně útržky rozhovorů procházejících studentů, kteří míří domů. Mluví o domácích úkolech, rozčilují se na učitele nebo se smějí něčemu, co se stalo o přestávce. Jako v mlze mi dochází, že už nemám nikoho, s kým bych si mohla takhle povídat. Nezbyvá mi nic jiného, než se loudat ulicí, kde se posměšně

šklebí i slunce, s palčivým vědomím, že jsem o všechno přišla. Nemám školu, rodinu ani přátele.

Do očí se mi nahrnou slzy a já se marně pokouším je mrkáním zaplašit. Potřebuju svou sestru. Někoho, kdo mi řekne, že všechno bude zase dobrý, i když tomu sama nevěřím.

Právě když chci vytáhnout mobil, zastaví vedle mě auto. Koutkem oka zahlédnu, že je to tmavě zelený, rozkodrcaný křáp s rezavými blatníky a špinavými okýnky. Neznám nikoho, kdo by takové měl, tak jdu dál, aniž bych mu věnovala pozornost.

Ale jede za mnou. Otočím se, abych si ho lépe prohlédla, když řidič stáhne okénko.

S obličejem, který z něj vykoukne, jsem v žádném případě nepočítala. Překvapeně se zastavím.

„Ruby?“ pronese tázavě Wren. Zřejmě vypadám stejně příšerně, jako se cítím, protože přimhouří oči a trochu se vykloní, aby na mě lépe viděl. „Seš v pohodě?“

Pevně sevřu rty. Wren Fitzgerald je stoprocentně poslední člověk, se kterým bych teď chtěla mluvit. Zejména když se důkladněji zamyslím nad tím, proč mě tak studuje. Určitě už kolují zvěsti o mém vyhazovu z Maxton Hall. Zaplaví mě vlna nepřijemného horka a bez jediného slova pokračuju v chůzi.

Za mými zády se ozve bouchnutí dvířek a krátce nato slyším rychlé kroky. „Ruby, počkej!“

Zastavím se a zavřu oči. Pak se několikrát zhluboka nadechnu. Snažím se ovládnout, aby na mně nebylo poznat, že jsem úplně na dně a zmítám se ve víru pocitů, pak se otočím k Wrenovi.

„Vypadáš, jako by ses měla každou chvíli složit,“ řekne a zamračí se. „Nepotřebuješ pomoc?“

Tiše odfrknu. „Pomoc?“ zachraptím. „Od tebe?“

Wren vzápětí pevně sevře rty. Rychle sklopí oči k zemi, pak zase vzhledne. „Alistair mi říkal, co se stalo. To je vážně humus.“

Napřímím se a odvrátím pohled. Takže už se o tom ve škole mluví. Fakt super. Prohlížím si fasádu jakéhosi fitness centra na

protější straně ulice. Nějací lidé běží na běžeckých pásech, další zvedají činky. Možná bych se tam měla uklidit. Tam by mě určitě nikdo nehledal.

„Skvělý,“ zamumlám.

Chci se zase otočit a pokračovat v chůzi, ale něco mě znejistí. Možná je to tím, že Wren tudy neprojíždí limuzínou, ale v autě, které vypadá, že se každou chvíli rozsype. Možná za to může jeho pohled, který působí vážně a upřímně a vůbec ne, jako by si ze mě utahoval. Ale asi to bude vězet v tom, že jsme se potkali tady v Gormsey – posledním místě, kde bych čekala někoho jako je Wren Fitzgerald.

„Co tady vlastně děláš?“

Wren pokrčí rameny. „Náhodou jsem tudy projížděl.“

Zvednu jedno obočí. „Přes Gormsey. Náhodou.“

„Poslyš,“ změní Wren téma. „Nedokážu uvěřit, že v tom má prsty James. Je to můj nejlepší kamarád. Něco takového by nikdy neudělal.“

„Na těch snímcích to vypadá, jako bych měla něco s učitelem, Wrene. A James se přiznal, že je fotil on.“

„Možná jo. Ale ještě to neznamená, že je poslal Lexingtonovi.“
Sevru rty.

„To by James nikdy neudělal,“ zopakuje Wren důrazně.

„Jak si můžeš být tak jistý?“ zeptám se.

„Protože vím, co k tobě cítí. Nikdy by ti neublížil.“

Říká to s takovým přesvědčením, že se mé myšlenky a pocity zase rozvíří. Měnilo by situaci, kdyby James ty snímky neposlal? Ale proč to vůbec fotil?

„Sám bych rád věděl, co má to celé znamenat,“ řekne Wren. „Zrovna za ním jedu. Pojeď taky, Ruby. Můžeš se přesvědčit sama.“

Upřeně hledím na Wrena. Na jazyk se mi dere otázka, jestli se nezbláznil. Ale zaváhám.

Tenhle den už dosáhl svého naprostého dna. Nemůže to být horší, protože nemám co ztratit.

Ignoruju poplašné signály, které se mi právě rozezní v hlavě. Bez dalšího váhání zamířím k Wrenově rezavému křápu a nastoupím.

2

LÝDIE

Zpráva o Grahamově suspendování se po Maxton Hall rozšířila rychlostí blesku. Bylo nesnesitelné stát před školou a čekat, až mě Percy konečně vyzvedne, zvlášť proto, že se mi nepodařilo zastihnout ani Jamese ani Ruby – o Grahamovi ani nemluvě. Při pomyšlení, jak strašně se musí právě cítit, se mi udělá špatně a dohání mě k šílenství, že o něm nic nevím.

Když jsem konečně doma, hned zamírím do svého pokoje a znovu se mu pokusím zavolat. Tentokrát to vezme a já s úlevou vydechnu.

„Grahame?“

„Ano.“ Mluví bezbarvým hlasem.

„Moc mě to mrzí,“ vyhrknu, zatímco přecházím sem a tam po místnosti. Celé tělo mám napumpované adrenalinem a srdce mi rychle a prudce buší. „Je mi to strašně líto. To jsem nechtěla.“

Slyším, jak se Graham ostře nadechne. „Ty za to nemůžeš, Lýdie.“

Ale ano, můžu. Je moje vina, že Grahama a Ruby vyhodili ze školy. „Dnes odpoledne pojedu za rektorem Lexingtonem a celou věc mu vysvětlím. Všechno bude zase dobrý, věř mi. Vezmu to na sebe a...“

„Lýdie,“ přeruší mě jemně. „Ruby taky vyhodili. Ona si to absolutně nezasloužila. Nemůžu připustit, aby byla potrestaná za něco, co vůbec neudělala.“

„Lýdie, já...“ Než stačí dokončit větu, někdo mi vytrhne mobil z ruky. Leknutím vykřiknu a oženu se.

Proti mně stojí otec a upírá na mě chladné oči. Sklopí zrak k svítícímu displeji mobilu. Potom natáhne prst a típne to.

„Hele, co...“ začnu.

„S tímhle učitelem už nikdy nepromluvíš,“ přeruší mě otec ledovým hlasem. „Rozumělas?“

Otevřu pusy, ale chladný otcův tón a rozhněvaný pohled mě umlčí.

On to ví.

Otec ví o mně a Grahamovi.

Můj bože.

„Tati...“ zašeptám zoufale.

Po tom oslovení se mu ve tváři objeví skoro bolestný výraz. „Kdyby ještě žila tvoje matka, styděla by se za tebe.“

Řekne to tak klidně, že chvilku trvá, než mi úplně dojde význam jeho slov. Zasahnou mě jako políček a já o krok ustoupím před ním a jeho hněvem. „Nech si to prosím vysvětlit, táto, opravdu to není tak, jak si myslíš. S Grahamem jsme se znali už dřív, my...“

Otec náhle zvedne ruku a mrští mobilem vši silou o zeď. Roztříští se na kusy a černé plastové střepy padají k zemi. Užasle na něj hledím.

„Říkám ti to naposledy. Už nikdy s tím člověkem nepromluvíš. Rozumělas?“ Hlas se mu chvěje zlostí.

„Právě se ti pokouším objasnit, že to...“

„Nechci slyšet tvé vysvětlení, Lýdie,“ skočí mi do řeči.

Nesnáším, když je takový. Že mě nechce vyslechnout, ačkoliv ví, že mu něco potřebuju říct.

„Nebránil jsem všemi prostředky tvou dobrou pověst, jenom abys hned provedla nějakou lehkomyšlnost. Musí to okamžitě přestat, rozumíš?“

Mám pocit, jako by mi někdo chrstnul kýbl studené vody do obličeje. Chvilí trvá, než jsem zase schopná promluvit. „Co myslíš tím – bránil mou dobrou pověst?“

Otci ztvrdnou rysy. „Postaral jsem se, aby jméno téhle rodiny už nikdy neutrpělo. Měla bys být ráda a ne se na mě takhle dívat.“

Mám stažené hrdlo. „Tos byl ty?“ řeknu chraplavě. „Ty jsi poslal fotky rektoru Lexingtonovi?“

Otec mě propichuje ledovým pohledem. „Ano.“

Mám pocit, že se nemůžu nadechnout. Zaplaví mě nevolnost a místnost kolem se začne točit. Nahmátnu opěradlo židle před sebou a opřu se.

Můj vlastní otec může za to, že Graham ztratil práci a Jamesovu přítelkyni vyhodili ze školy.

„Proč jsi to udělal?“ šeptám.

Moje potřeba mu celou situaci vysvětlit se rozplynula. Naplňuje mě pouze zoufalý úžas – a nesmírný vztek, který se mi každou vteřinou víc vlévá do žil.

„Protože jsi chtěla zničit naši rodinu – tobě je úplně jedno, co jsi dala svým bezohledným chováním v sázku? Pro tebe rodina nic neznamená?“ ptá se otec.

„Rodina? Ty se prd staráš o tuhle rodinu!“ zasyčím a sevřu ruce v pěst. Třesou se mi paže a mám pocit, že každou chvíli exploduju. „Jediný, co tě zajímá, jsou prachy. Je ti ukradený, jak se po mamčině smrti s Jamesem cítíme. A teď tu stojíš a požaduješ, abych ti byla vděčná, že jsi nechal ze školy vyhodit mého přítele?“

Otcovi se při slově „přítel“ krátce roztáhne chřípí, jinak má kamenný výraz. „Udělám ještě víc, abych ochránil naši dobrou pověst.“

Jeho klidný tón mě přivádí k šílenství. Stále rychleji oddechuju a zarývám nehty tak hluboko do dlaní, že určitě brzy začnu krváčet.

„Měla bys mi být vděčná, Lýdie,“ dodá.

Moje zlost dosáhne vrcholu. Už nedokážu zadržovat přívál slov, která se ze mě nekontrolovaně valí. „Možná jsi ho nechal vyhodit ze školy, ale nemůžeš ho škrtnout z mého života!“ křičím z plných sil.

„Ale třeba ano.“ Otec se otočí a chce odejít.

Avšak já jsem ještě neskončila.

„Ne, nemůžeš. Jsem totiž těhotná.“

Prudce se zastaví. Otočí se ke mně jako ve zpomaleném záběru. „Cože?“

Vzdorovitě vysunu bradu. „Jsem těhotná. S Grahamem.“

Je zvláštní pozorovat jeho reakci. Chvilku se na mě jenom dívá a několikrát zamrká – jak ten divně se tvářící chlap z gifu, který už několik měsíců koluje po třídě. Potom mu začnou cukat ramena, jako by nezvládal pravidelně dýchat a na tvářích, čele a krku mu naskáčou rudé skvrny.

Vlastně jsem si myslela, že znám všechny podoby otcova vzteku. Docela brzy jsme se s Jamesem naučili vyčíst z jeho mimiky a držení těla první náznaky a včas se vypařit.

Ale takhle jsem ho ještě nikdy neviděla.

Spočívá na mě pohledem, vteřinu, další a já pomaličku couvám, protože nedokážu odhadnout, co se stane. Ale k mému překvapení se otec otočí a beze slova opustí pokoj.

Třískne dveřmi takovou silou, že sebou bezděky trhnu. Přitisknu si dlaň k hrudi a zhluboka dýchám. Mám zběsile rychlý puls a pod rukou cítím bušení svého srdce.

Ani ne o deset vteřin později se náhle dveře opět rozlétnou – s takovým švihem, že klika bouchne o stěnu, určitě tam bude vidět důlek. Otec vejde zpátky do pokoje a postaví se přede mě.

„On to ví?“ zeptá se tak tiše, že mu sotva rozumím.

Ta otázka mě zastihne naprosto nepřipravenou a potřebuju několik vteřin, než dokážu zavrtět hlavou. „Ne, já...“

„Fajn.“ Přeruší mě otec. Aniž by mě uznal za hodnou dalšího pohledu, dlouhými kroky přejde místnost. Rozrazí dveře šatny a vejde do malého kumbálu. Slyším hlasité rány.

Jdu spěšně ke dveřím a zírám na otce, který zrovna sundal jeden z mých velkých kufrů z horní police. Právě sahá po cestovní tašce, která hlasitě žuchne na zem vedle něj. Odkopne víko kufuru a pak začne bez rozmyslu strhávat z ramínek a poliček věci a házet je dovnitř.

„Co to děláš?“

Otec nereaguje. Jako smyslů zbavený bere do ruky trička, blůzy, kalhoty, prádlo, kabelky a boty. Rozcuchaly se mu vlasy a trčí do všech stran, skvrny na obličejí a krku mu stále víc tmavnou. I když je kufr plný, nepřestává a věci se hromadí v neuspořádaných chumlech na tašce a podlaze.

„Táto, co to děláš?“ zaječím a zamířím k němu, abych ho zadržela. Chytím ho za paži, ale vytrhne se. Tím prudkým pohybem zavrávorám a jen tak tak se zachytím rámu dveří.

V tom okamžiku do pokoje vtrhne James.

„Co se tu děje?“ zeptá se. Ustaraně mě pohledem přejíždí od hlavy k patě, jestli jsem v pořádku. Potom zahlédne otce v šatně a oči se mu rozšíří.

„Co tam děláš, otče?“ zeptá se.

Otec se otočí na podpatku a namíří prst na Jamese. „Ty jsi o tom věděl?“

James sraští čelo. „O čem?“

„Proč se vůbec ptám. Samozřejmě o tom věděl,“ zamumlá si pro sebe otec. Chvilí pozoruje nepořádek, který udělal, potom se skloní a začne neurvale cpát věci do cestovní tašky.

„Proč mi balíš věci, táto?“ zeptám se chraplavě.

„Okamžitě odtud vypadneš.“

Zaplaví mě vlna nevolnosti. „Cože?“ vydechnu.

James mi položí ruku kolem ramen, jako by mi chtěl říct, že stojí při mně.

„Už jsme tenhle rok byli v novinách příliš často. Nepřipustím, aby něco ohrozilo dobrou pověst mého podniku jenom proto, že jsi tak blbá a necháš se zbouchnout nějakým profesůrkem!“ Poslední slova otec vykřikne směrem ke mně.

Přitisknu se těsněji k Jamesovi a on se mi rukou křečovitě zatne do zad. Doslova cítím, s jakou námahou se ovládá.

Přistoupí k otci a s nuceným klidem na něj promluví. „Nemůžeš předstírat, že se nic nestalo.“

Otec prudce trhne zipem tašky. Zoubky se zachytí o látku a ozve se nepřijemný chřestivý zvuk. Strnu.

„A jestli můžu nebo nemůžu...“ zasípe a prudkým trhnutím zavře tašku. Potom se skloní ke kufru. Přitlačí víko kolenem, zatímco zapíná zip. „Pojedeš k tetě. A to hned. Nikdo se nesmí o tvém... tvém stavu dozvědět.“

Udýchaně zalapám po dechu. „C-coo?“

„To nemůžeš udělat,“ řekne James.

Otec se zastaví a podívá se na nás. Je to skoro komický výjev, jak klečí na mém stříbrném kufru, ztěžka oddechuje, rozčuchaný a se skvrnami potu na košili. „Jsem jediný, kdo si v tomhle domě ještě zachoval zdravý rozum. Opravdu si myslíš, že tě takhle,“ ukáže na mé břicho, „nechám běhat na veřejnosti? Máš vůbec ponětí, jaké to na nás vrhá světlo? Na *Beaufortovy*?“

„O to ti jde?“ Jamesovi se chvěje hlas. „Jenom o to?“

„Samozřejmě. O co jiného?“

„Mělo by ti záležet na tvé dceři, sakra!“

Otec odfrkne. „Nebud' tak naivní, Jamesi.“ Spočine na mě svým ledově chladným pohledem. „Měla sis dřív rozmyslet, co je pro tebe důležité, Lýdie. Takhle jsi pro rodinu břímě.“

Stěny pokoje se ke mně naklání a stísňují mě. Zavrávorám k Jamesovi a křečovitě se ho chytím.

„Nemůžeš poslat Lýdii do vyhnanství a předstírat, že zmizela ze světa,“ řekne James rozčileně. Cítím, jak se mu ruka na mých zádech chvěje.

Otec vstane a zvedne kufr. Vezme ho, v obličejí rudý jako krocán, popadne tašku a pak se topornými kroky blíží k nám.

James mu zastoupí cestu.

„Uhni mi z cesty, Jamesi.“

„I když pošleš Lýdii pryč, veřejnost se to za pár měsíců stejně dozví. Nic tím nevyřešíš, jen rozvrátíš rodinu!“

Uplyne vteřina. Potom otec nechá tašku spadnout na zem, zvedne ruku a...

Moje reakce je instinktivní.

Vrhnou se před Jamese, když otec udeří. Rána zasáhne mou tvář a ucho takovou silou, že zvrátím hlavu a před očima mi začnou tančit černé tečky. Šumění v uších je pořád silnější a hlasitější a náhle nemám ponětí o prostoru. Ztratím rovnováhu a pokouším se něčeho přidržet. Ve chvíli, kdy mě James zachytí, se mi zatmí před očima.

Nevím, kolik uběhlo času, když zase přijdu k vědomí. Vteřiny nebo spíš minuty? Myslím, že ležím na zemi. Proniká ke mně hlasitý hovor, který stupňuje mou bolest hlavy. Tlak ve spáncích je každým okamžikem silnější. Pokouším se otevřít oči.

Někdo klečí vedle mě, drží mě za ramena a jemně mnou třese. James. Několikrát opakuje mé jméno a zní to pořád zoufaleji.

Zamžikám očima a okolní svět se zase postupně vyloupne z mlhy. Ležím před dveřmi šatny. James si mě přitáhl na klín a hladí mě po pažích. Má vytřeštěný pohled, a když postřehne, že jsem se probírala, úlevou prudce vydechne. Otec stojí vedle něj a shlíží na nás, stále ještě drží kufr v ruce. Možná si to namlouvám, ale mám pocit, že i v jeho pohledu čtu ulehčení. Ale jen na zlomek vteřiny, protože pak vytáhne z kapsy mobil, zmáčkne tlačítko a přiloží si ho k uchu.

Dívá se mi do očí a bezbarvým hlasem pronese: „Percivale? Přijďte prosím do prvního patra a odneste zavazadla mé dcery do auta. Lýdie se ještě dnes odstěhuje.“

Potom od nás s Jamesem odvrátí pohled, překročí tašky a opustí pokoj.

Mám pocit, jako by mě někdo škrtil. Opatrně si prsty přeježu místo, kam mě uhodil a už nedokážu déle zadržovat slzy.

„Všechno bude dobrý,“ šeptá James a pevně mě drží. „Neboj. Zvládneme to.“

Ale já si myslím, že mě můj bratr poprvé v životě nedokáže ochránit před tím, co se na mě chystá.

3

RUBY

„Proč máš tohle auto?“ zeptám se Wrena, když pár minut mlčky ujíždíme směrem k Pemwicku. Jediný zvuk je hudba, která se s praskotem rozléhá z reproduktorů. Před pár minutami začalo zčistajasna pršet a já pořád čekám, kdy úzké stěrače vypoví službu. Nebo upadnou. S každým pohybem hlasitěji zavržou. Ale zdá se, že Wrenovi to nevadí.

„V domě Fitzgeraldových se změnila... finanční situace,“ odpoví po krátké odmlce. „A tak jsem dostal George.“

Znovu si prohlížím vnitřek auta. Nevypadá jako George. Upřímně řečeno nevypadá vůbec jako něco, čemu by se mělo říkat jménem. Sedadla jsou potažená hnědým manšestrem, který je na spoustě míst vyrudlý a stoupá z něj pach doutníků a zatuchlosti. „Tys opravdu pojmenoval své auto George?“

„Ne já. To byla... jedna přítelkyně.“ Wren zabočí doleva a ladí rádio, což je jediná věc, která vypadá, že je mladší než dvacet let. Asi má špatný kontakt, protože Wren do něj musí při každém odbočení bouchnout, aby hrálo dál.

„Ach tak,“ pronesu, načež se mezi námi znovu rozhostí mlčení. Netroufám si naléhat otázkami, co přesně myslel tou ‚finanční situací‘. Moc Wrena neznám. Nemáme nic společného, až na tu jednu epizodu v minulosti a přátelství s Jamesem. Proč jsem tak ochotně nastoupila do jeho auta?

Wren na mě pokradmu pohlédne, ale pak zase rychle upře zrak na vozovku.

„Chtěl jsem si s tebou už dlouho promluvit, Ruby,“ řekne náhle. Nejistě se na něj podívám. „Proč?“

„Protože jsem se k tobě choval jako naprostý blbec. Tenkrát na té párty. Už dlouho jsem se za to chtěl omluvit.“ Odkáše si a znovu zacloumá rádiem, ačkoliv jsme nevjeli do zatáčky a hudba dál řinčí z reproduktorů. „Neměl jsem to dělat. Byl jsem nezkušený a hloupej. Teď se za to stydím. A mrzí mě to.“

S tímhle jsem vážně nepočítala a chvíli trvá, než mi opravdu dojde význam jeho slov. Ztěžka polknu. Zdá se, že to myslí vážně, ale zároveň mu moc nevěřím. Lidi se nemění ze dne na den.

„Tenkrát na Cyrilově párty jsi mě strašně urazil tím, co jsi mi říkal. Neměla jsem pocit, že by tě to mrzelo,“ řeknu.

„Já vím. Já... jsem byl zvědavý, protože ses objevila na večírku s Jamesem a chtěl jsem zjistit, co to má znamenat. Pak jsem se choval jako totální idiot. Něco takovýho bych už nikdy neudělal. Změnil jsem se. Doufám, že budu mít příležitost ti to dokázat.“

Svraštím čelo a hledím z okýnka. Míhají se za ním zelené stromy, roztroušená stavení a malá políčka.

„Já bych tě tenkrát políbila i bez alkoholu,“ řeknu nakonec a zadívám se na Wrena. Na okamžik na mě spočine pohledem a pak zase sleduje silnici. „To, co jsi udělal, fakt nebylo správný. Měl jsi mi říct, že to není jen ovocný punč.“

„Mrzí mě, jak jsem se choval. Fakt. Já vím, jak moc ti záleží na Jamesovi, a proto jsi pro mě taky důležitá. Doufám, že mi někdy odpustíš.“

Takhle Wrena vůbec neznám. Ať se u nich děje cokoli – zdá se, že ho to přimělo se nad pár věcmi zamyslet.

„Díky, že ses omluvil,“ řeknu po chvíli.

Kývne a pak se zase soustředí na řízení.

V nastalém tichu zabloudím bezděky myšlenkami k fotkám a ozdobnému *B* na obálce adresované rektorovi Lexingtonovi. Vybavuju si Jamesův pohled, když se přiznal, že je to jeho práce.

Důvěřovala jsem mu. Myslela jsem, že znám jeho pravé já. Mohla jsem se v něm opravdu tak mýlit? Ale proč by to dělal? Po všem, co jsme spolu v posledních měsících prožili a zvládli?

Čím víc o tom přemýšlím, tím méně jednotlivé dílky skládačky pasují dohromady. Celé je to jako špatný sen. Když jsem dnes ráno vstala, měla jsem v plánu probrat s týmem další akci a učit se s Jamesem v knihovně. A teď? Sedím v autě s Wrenem Fitzgeraldem, který se mi snaží pomoci.

„Proč tě vůbec zajímá, jestli s Jamesem vycházíme?“ zeptám se ho. Zní to nedůvěřivěji, než jsem zamýšlela, a postřehnu, jak Wren ztuhne. „Tak jsem to říct nechtěla,“ dodám rychle. „Myslela jsem si, že tě spíš štve, že James tráví čas se mnou.“

Wren zapne blinkr a odbočíme na další okresku. Nanejvýš za deset minut budeme na místě. Když hudba tentokrát zmlkne, Wren už ji nezapíná.

„Nemá to s tebou nic společného,“ řekne po chvíli. „Prostě jsem nechápal, jak můžeme najednou po víc než patnácti letech být pro Jamese vzduch.“

„Tak to není. Vaše přátelství je pro něj důležitější než cokoliv jiného.“

Wren se usměje. „Chvíli jsem o tom pochyboval. Možná proto, že jsem sám měl spoustu problémů.“

Zamyšleně přikývnu.

„A já,“ hledá Wren chvíli ta správná slova, „vůbec neznám takového Jamese jako v posledních týdnech. Většina lidí to neví, ale byl dlouhou dobu opravdu nešťastný. Jeho otec je fakt hajzl, a ačkoliv mi to James nikdy takhle neřekl, kdyby měl možnost volby, nikdy by nenastoupil do firmy *Beaufort*. Změnit to nemůže, ale od té doby, co tě zná, je nějak... uvolněnější. Klidnější.“

Cítím, jak mi začínají hořet tváře.

„Přeju si, aby byl šťastnej.“ Vrhne na mě pohled. „A s tebou je.“
Hledám správná slova, ale Wren ještě neskončil.

„Když mi Alistair předtím vyprávěl o tvém vyhazovu a já tě uviděl v Gormsey, chtěl jsem ti prostě jen pomoci. Nic jinýho za tím není. Přísahám.“

„Oukej,“ řeknu.

„A kromě toho...“ odkašle si Wren, „... teď Jamesovi mnohem líp rozumím. A to s tím možná taky souvisí.“

Chci se ho zeptat, co tím myslí, ale v tom okamžiku vjedeme na pozemek Beaufortových. Wren stáhne okýnko a já čekám, že zmáčkne zvonek na bráně, vedle kterého je displej s kamerou snímající přijíždějící návštěvníky. K mému překvapení vytáhne z malé přihrádky u stínítek čip a přiloží ho vedle displeje na zářivě černou plochu. Brána se pomalu otevře a my vjedeme dovnitř.

Sevě se mi žaludek, když zdálky před vchodem domu spatřím limuzínu.

„Co se tam děje?“ slyším mumlat Wrena.

Nejdřív si všimnu otevřeného kufru auta, kam Percy právě skládá velká zavazadla.

Ztěžka polknu. Něco tady nehraje.

Wren zaparkuje a vystoupíme. V tom okamžiku se ve vstupních dveřích objeví Lýdie. Zakrývá si rukama tvář a třesou se jí ramena. James stojí vedle ní s popelavě bledým obličejem a objímá ji. Něco jí šeptá do ucha a Lýdie přikývne. Ten pohled mi připomene fotky z pohřbu a přejede mi mráz po zádech.

Vyměníme si s Wrenem znepokojený pohled a pak k nim zamíříme. Právě když přicházíme ke schodům u vchodu, ve dveřích se objeví Mortimer Beaufort. Zabodne do mě pronikavý ocelový pohled, ale to mi nezabrání, abych nevyrazila nahoru za Lýdií.

Když mě James spatří, jeho oči se rozšíří. „Ruby,“ šeptá. „Co...“

Jen zavrtím hlavou a jemně se dotknu Lýdiiny paže. „Lýdie,“ zašeptám.